

РЕШЕНИЕ

№ 297

гр. гр.Несебър, 20.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Валери Вл. Събев

при участието на секретаря Маринета Д. Шаренкова
като разгледа докладваното от Валери Вл. Събев Гражданско дело №
20222150100307 по описа за 2022 година

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 92, ал. 1 ЗЗД.

От ищеца „А.М.“ ООД срещу ответника С.А. са предявени иски по чл. 79, ал. 1 ЗЗД и по чл. 92, ал. 1 ЗЗД за присъждане на следните суми: 905,76 евро – такса за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“ за 2019г., 2020г. и 2021г., ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и за присъждане на 271,74 евро - сбор от неустойки върху главницата за 2019г., 2020г. и 2021г. Ищецът сочи, че ответницата е собственик на апартамент №, представляващ самостоятелен обект с идентификатор2.52, с адрес в гр. С.В., местност „К.“, „.....“, бл. Б, ет. 2, ап. Твърди, че на 09.10.2018г. между С.А., в качеството ѝ на собственик (възложител) и „А.Е.“ ЕООД като мениджър, се сключил Договор за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“, с нотариално удостоверени подписи рег. № 8479 по регистъра на М. Б. – нотариус с рег. № ... в регистъра на НК. Навежда, че по силата на чл. 1 от договора „А.Е.“ ЕООД се задължило лично, или чрез трети лица, да извършва дейности по поддръжка на комплекса срещу годишна такса от 301,92 евро с ДДС, считано от 01.07.2018г. Сочи се, че ответницата се задължила по чл. 4 от договора да заплаща таксата до 30 април на всяка календарна година. Обръща се внимание, че според чл. 24 от договора при забава се дължи неустойка в размер на 1 % за всеки ден забава, но не повече от 30 %. Излага, че на 01.04.2019г. между „А.М.“ ООД и „А.Е.“ ЕООД бил сключен Договор за възлагане извършването на дейностите за поддръжка и управление на жилищен комплекси с търговско наименование „А.Е. 5“ и „А.Е. – 6“. Твърди, че по силата на този договор ищецът е поел извършването на всички необходими дейности по поддръжката и управлението на комплекса, както и събирането на дължимите суми. Сочи, че за сключването на договора всички собственици били уведомени. Излага, че за 2019г., 2020г. и 2021г. ответницата не заплатила дължимите такси. Сочи, че задълженията са изпълнявани точно, добросъвестно и в срок от „А.М.“ ООД. Развива съображения в тази насока. С тези доводи от съда се иска да уважи претенциите. Претендират се

разноски.

В срока по чл. 131 ГПК от ответницата С.А., чрез особения ѝ представител, исковете се оспорват като неоснователни. Твърди се, че договорът за управление и поддръжка е нищожен на основание чл. 26, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД поради противоречието му със закона – чл. 2, чл. 11 и чл. 51 от ЗУЕС. Развиват се подробни съображения в тази насока. Сочи се, че на основание чл. 366 от ЗЗД и споразумението от 01.04.2019г. е нищожно. С тези доводи от съда се иска да отхвърли претенциите.

Съдът, като съобрази събраните доказателства, достигна до следните фактически и правни изводи:

По предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД:

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже наличието на облигационна връзка – Договор за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“, с нотариално удостоверени подписи рег. № 8479 по регистъра на М. Б. – нотариус с рег. № ... в регистъра на НК, сключен между „А.Е.“ ЕООД и ответницата, както и, че на 01.04.2019г. между „А.М.“ ООД и „А.Е.“ ЕООД бил сключен Договор за възлагане извършването на дейностите за поддръжка и управление на жилищен комплекси с търговско наименование „А.Е. 5“ и „А.Е. – 6“, по който ищецът е престира – изпълнил задълженията си за 2019г., 2020г. и 2021г., а за ответницата е възникнало задължение за заплащане на претендираните суми. Ищецът следва да докаже размера на претенцията си и изискуемостта ѝ.

В доказателствената тежест на ответницата е да докаже, че Договор за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“, с нотариално удостоверени подписи рег. № 8479 по регистъра на М. Б. – нотариус с рег. № ... в регистъра на НК и Договор за възлагане извършването на дейностите за поддръжка и управление на жилищен комплекси с търговско наименование „А.Е. 5“ и „А.Е. – 6“, са нищожни на сочените в отговора на исковата молба обстоятелства.

Ищецът основава претенцията си на Договор от 09.10.2018г. за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“, с нотариално удостоверени подписи рег. № 8479 по регистъра на М. Б. – нотариус с рег. № ... в регистъра на НК, сключен между „А.Е.“ ЕООД и ответницата (на л. 7 – л. 13 от делото). Между страните не е спорно, че такъв договор (с правно основание чл. 2 от ЗУЕС) е сключен, както и, че С.А. е придобила собствеността върху апартамент № ..., представляващ самостоятелен обект с идентификатор2.52, с адрес в гр. С.В., местност „К.“, „.....“, бл. Б, ет. 2, ап. (последният факт се установява и от приложения на л. 5 – л. 6 от делото нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот № 20, том VIII, рег. № 8478, дело № 1067 от 09.10.2018г. на нотариус М. Б.).

С договора „А.Е.“ ЕООД се задължило срещу възнаграждение да извършва поддръжка на площите и съоръженията за общо ползване в комплекс „В.А. “, находящ се в ПИ с идентификатор № В чл. 1, т. 1.1 – 1.4 от договора е пояснено, че дейностите по поддръжка включват организация на вътрешния ред в сградата и комплекса, комуникация със собственици и гости на комплекса, организиране и управление на плащанията, свързани с поддръжката на общите части на комплекса, както и заплащане на консумативните разходи, осъществяване на поддръжка в общите части на сградата и комплекса и местата за общо ползване, включваща – техническа поддръжка на инсталациите и оборудването, текуща техническа поддръжка на осветлението, профилактика и поддръжка на зелените площи и организиране на санитарно-хигиенното обслужване на общите части на сградите. В чл. 2 от договора било уговорено, че възложителят (ответницата) се

задължава да заплаща годишно възнаграждение в размер на 8 евро без ДДС за кв. м. обща площ, или общо 251,60 евро без ДДС, считано от 01.07.2018г. Според чл. 4 от договора таксата следвало да се заплаща авансово за всяка календарна година (от 01.01 до 31.12) – до 30.04 на текущата година. В чл. 24 от договора била предвидена неустойка при забава в плащането в размер на 1 % за всеки ден забава, но не повече от 30 % от размера на дължимата сума. С чл. 27 от договора възложителят дал право на изпълнителя (мениджъра) да прехвърли правата по този договор на трето лице, което в съответствие с предвиденото в договора да изпълнява задачите във връзка с поддръжката на зоните за общо ползване в комплекса. Съгласно чл. 32 договорът не е обвързан със срок.

На 01.04.2019г. между „А.Е.“ ЕООД и ищеца „А.М.“ ООД бил сключен Договор за възлагане извършването на дейностите за поддръжка и управление на жилищни комплекси с търговско наименование „А.Е. - 5“ и „А.Е. – 6“, находящи се в ПИ с идентификатор (на л. 14 – л. 16 от делото), ведно с приложение към него (на л. 17 – л. 21 от делото). С този договор страните постигнали съгласие, че „А.М.“ ООД ще извършва възмездно (срещу възнаграждение) всички необходими дейности за поддръжка и управление на комплекса. По силата на чл. 3 от договора на ищеца била дадена възможност да събира от собствениците всички дължими суми по договорите за поддръжка на комплекса (в това число и от ответницата видно от приложението към договора). В чл. 4 от договора било предвидено именно ищецът да събира сумите по договорите със собствениците и така събраните суми да се считат за негово възнаграждение. Наред с договора от „А.Е.“ ЕООД на ищеца било дадено пълномощно (на л. 23 – л. 24 от делото) да изпрати уведомление до всички собственици и да събира таксите за 2018г., 2019г., 2020г., 2021г. и 2022г. В тази връзка от ищеца било изготвено уведомление (на л. 22 от делото) до всички собственици, връчено на ответницата с връчване на исковата молба и приложенията към нея.

В чл. 2, ал. 1 ЗУЕС е предвидено, че управлението на общите части на сгради в режим на етажна собственост, построени в жилищен комплекс от затворен тип, се урежда с писмен договор с нотариална заверка на подписите между инвеститора и собствениците на самостоятелни обекти. Според легалното определение в пар. 1, т. 3 от ДР на ЗУЕС „жилищен комплекс от затворен тип“ е комплекс, обособен като отделен урегулиран поземлен имот, в който са построени сгради в режим на етажна собственост и други обекти, обслужващи собствениците и обитателите, при спазване на изисквания на контролиран достъп за външни лица. Легалното определение е доразвито и в практиката на върховната инстанция, в която е прието, че т. нар. „жилищен комплекс от затворен тип“ е съставен от поне четири самостоятелни обекта в режим на етажна съсобственост и други обекти, обслужващи собствениците и обитателите, всички изградени върху комплекс, обособен в урегулиран поземлен имот, при спазване на изисквания на контролиран достъп за външни лица. Само при наличието на тези условия, изборът на собствениците за управление на общите части следва да е обективизиран в договор, сключен с инвеститора, при спазване на формата за действителност - писмена с нотариална заверка на подписите (Определение № 165 от 5.03.2014 г. на ВКС по ч. гр. д. № 47/2014 г., IV г. о., ГК).

Във връзка със статута на процесния комплекс по делото е приета скица на поземлен имот (на л. 27 от делото), видно от която в ПИ с идентификатор са построени 4 отделни сгради. Видно от разрешение за строеж № 476 от 21.11.2014г. (на л. 28 от делото) на „А.Е.“ ООД е разрешено именно да построи жилищни сгради за сезонно ползване А и Б с магазини и площадкови ВиК мрежи в ПИ с идентификатор Видно от констативен акт за установяване годността за приемане на строежа от 20.11.2019г. (на л. 29 – л. 40 от делото) в

поземления имот са построени две жилищни сгради (А и Б) за сезонно ползване. Съобразно чл. 2, ал. 5 от ЗКИР така отразеното в кадастъра е доказателство за обстоятелството, че става дума за отделни сгради до доказване на противното. Съдът намира, че тази презумпция не се обори и в настоящия процес с оглед останалите приети писмени доказателства. Следователно се потвърждава изводът, че става въпрос за две отделни сгради, които са разположени в общ поземлен имот, в тях са налични множество самостоятелни обекти на правото на собственост, в поземления имот са налични други обекти, обслужващи собствениците и обитателите (видно от чл. 1 от договора, върху който фигурира подпис на ответницата), а в комплекса е въведен контролиран достъп за външни лица (обстоятелство, което не е оспорено от страните и е отделено като безспорно от съда, заедно с отделените като безспорни обстоятелства в неоспорения по делото доклад, че ищецът е изпълнил задълженията си за 2019г., 2020г. и 2021г.). Т.е. установените по делото факти сочат, че комплексът е такъв от „затворен тип“ по смисъла на пар. 1, т. 3 от ДР на ЗУЕС.

Впрочем и върховната инстанция е имала повод да се произнесе в насока, че договорът по чл. 2, ал. 1 от ЗУЕС би бил нищожен, но само ако съответният комплекс не отговаря на дефиницията за комплекс от „затворен тип“. С оглед горните изводи на съда, комплексът отговаря на тези дефиниция, поради което договорът не е нищожен. Както се посочи – налице са доказателства, че става въпрос за жилищни сгради, поради което възражението на особения представител на ответницата, че комплексът не е „жилищен“, е неоснователно.

Другото възражение на особения представител на ответницата е, че в договора са включени и дейности, които са извън поддръжката на общите части. Съдът намира, че не съществува пречка при спазване на принципите за свобода на договаряне, отделните собственици да сключват договори за поддръжка и управление на целия комплекс, които договори (извън уредбата по чл. 2, ал. 1 от ЗУЕС) не се влияят от правилата на ЗУЕС. В подобна насока е и практиката на ВКС – напр. Определение № 37 от 20.01.2021г. по т.д. № 606/2020г. по описа на I търг. отделение на ВКС. Процесният договор не се изчерпва само с уговорки относно управлението на общите части (по смисъла на чл. 2, ал. 1 от ЗУЕС). Същият има комплексен характер, като в него са включени елементи на договор за поръчка (организация на вътрешния ред, комуникация със собственици и гости, организиране и управление на плащанията и заплащане на консумативни разходи), на договор по чл. 2, ал. 1 от ЗУЕС (за общите части на сградата) и на договор за изработка (за техническата поддръжка на инсталации и зелени площи в комплекса). Посочените задължения на изпълнителя по договора са насочени както към общите части в сградата, така и към други съоръжения в комплекса. Както е прието и в цитираното определение на ВКС посредством всеки от тези договори не се реализира забранен от закона резултат. Договореното общо възнаграждение инкорпорира както възнаграждение за различните услуги, така и предварително определените разходи за изпълнение на възложената поръчка. В случая ответницата, в унисон със свободата на договаряне, е процедирали именно по-горния начин и е сключила с „А.Е.“ ЕООД договор, който включва елементи на различни видове договори, вкл. по чл. 2, ал. 1 от ЗУЕС. Както се посочи става въпрос за управлението и поддръжката на целия комплекс, а не само на общите части в сградата, обитавана от ответницата или в поземления имот, в който е разположена тази сграда. След като става въпрос за цялостен общ комплекс, не съществува пречка отношенията, свързани с поддържането и управлението му, да бъдат уредени с посочения договор.

С оглед горното съдът намира, че цитираният договор представлява годна облигационна връзка, като не се констатира сочената от особения представител на ответницата нищожност.

При извършена служебна проверка по смисъла на чл. 7, ал. 3 от ГПК не се констатира неправоправни клаузи, като относно клаузата за неустойка съдът ще се произнесе изрично във връзка с иска по чл. 92 от ЗЗД.

С оглед изложеното съдът констатира, договорът от 09.10.2018г. представлява валидна връзка, която е обвързала ответницата и „А.Е.“ ЕООД.

Задълженията за плащане на възнаграждение по договора за поддръжка за процесните периоди са възникнали на 30.04.2019г., 30.04.2020г. и 30.04.2021г. С пълномощно (на л. 24 от делото) „А.Е.“ ЕООД е упълномощило ищеца да събира в брой или по своя банкова сметка от всички собственици дължимите суми за всеки един от тези периоди. Учредена е надлежна представителна власт, съгласно която годен да получи сумите субект е именно „А.М.“ ООД, като пълномощник на „А.Е.“ ЕООД. С посоченото пълномощно ищецът е получил материална легитимация да събира сумите за упълномощителя си, като последващото отчитане на тези суми зависи от вътрешните отношения между двете дружества. Ето защо съдът приема, че е налице валидна материална легитимация за ищеца да претендира същите, като надлежно упълномощено от страната по облигационното правоотношение лице.

Нещо повече - следва да се има предвид, че с Договор от 01.04.2019г. за възлагане извършването на дейностите за поддръжка и управление на жилищни комплекси с търговско наименование „А.Е. - 5“ и „А.Е. - 6“, находящи се в ПИ с идентификатор, „А.Е.“ ЕООД е прехвърлило на ищеца както всички свои права, така и всички свои задължения по договорите за поддръжка и управление на комплексите, построени в ПИ с идентификатор по КККР на гр. С.В., в това число и по договора с ответницата. В чл. I от договора изрично е предвидено, че се възлагат дейностите по поддръжка и управление на тези комплекси. Както се посочи за направеното прехвърляне е изготвено уведомление (на л. 22 от делото), което е връчено на ответницата най-късно с връчване на исковата молба. При тези данни (и при уговореното в договора за възлагане, че получаването на всички суми по договорите за поддръжка се предоставя на „А.М.“ ООД) съдът намира, че са доказани елементите от фактическия състав на договор за цесия (в тази му част). Към исковата молба е приложено изрично уведомление от „А.М.“ ООД, упълномощено от цедента („А.Е.“ ЕООД). Ето защо не е имало пречка уведомлението за цесия да бъде връчено в хода на процеса. В практиката на ВКС е прието, че уведомяването в хода на процеса за настъпилата цесия следва да бъде отчитано от съда като факт по смисъла на чл. 235, ал. 3 ГПК – Решение № 123 от 24.06.2009г. по т.д. № 12/2009г. по описа на II търг. отделение. Т.е. връчването на уведомлението за цесия на надлежен представител на ответницата (вкл. особен представител) представлява уведомяване на длъжника по смисъла на чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за цесията, което следва да бъде отчетено от съда на основание чл. 235, ал. 3 ГПК. Налага се извод, че и на това основание ищецът е легитимиран да събира сумите от ответницата, като с оглед липсата на нищожност на договора от 09.10.2018г. не се установи и сочената от особения представител нищожност на споразумението по чл. 366 от ЗЗД.

В останалата си част договорът от 01.04.2019г. представлява договор за заместване в дълг – ищецът по настоящото дело е приел задълженията на „А.Е.“ ЕООД по договора с ответницата от 09.10.2018г. В трайната съдебна практика на върховната инстанция (напр. Решение № 49 от 20.06.2012г. по т.д. № 16/2011г. на II търг. отделение на ВКС и Решение № 5 от 30.04.2019г. по т.д. № 2747/2017г. по описа на I търг. отделение на ВКС) е възприето разбирането, че е допустимо прехвърляне не само на вземания и на права по договор чрез цесия, но също и прехвърляне на

правоотношение, при което се съчитават правилата на цесията и на заместването в дълг. Изричното съгласие на кредитора по смисъла на чл. 102, ал. 1 от ЗЗД е дадено от страна на ответницата с включването в договора на клаузата по чл. 27 от него, според която тя дава съгласие дейностите по договора (задълженията на изпълнителя) да бъдат възложени на трето лице, което да ги извършва според правилата на договора. Както е прието в цитираното Решение № 5 от 30.04.2019г. по т.д. № 2747/2017г. по описа на I търг. отделение на ВКС не е необходимо одобрението на кредитора да бъде обективизирано в акт в определена форма. Поради тази причина съдът приема съгласяването с клаузата на чл. 27 от договора за достатъчно. Нещо повече – както се посочи договорът от 09.10.2018г. включва в себе си елементи на договор за поръчка и договор за изработка. В случая договорът е сключен с търговец – юридическо лице, поради което очевидно не е сключен единствено с оглед личността на изпълнителя и не съществува пречка (по арг. от чл. 269, ал. 1 от ЗЗД и чл. 283, ал. 2 от ЗЗД) задълженията по договора да бъдат прехвърлени на трето лице, особено след като такава клауза е предвидена в него. С връчване на исковата молба ответницата е уведомена както за цесията, така и за заместването в дълг, поради което са изпълнени и специфични изисквания на чл. 283, ал. 3 от ЗЗД относно договора в частта му, имаща характер на договор за поръчка.

Всички горни изводи на съда са намерили отражение и в практиката на въззивната инстанция, като по сходен казус с Решение № III-9 от 22.03.2021г. по в.гр.д. № 2777/2020г. по описа на Окръжен съд Бургас е прието, че договорите за поддръжка и управление и заместване в права и задължения са валидни и са годно основание за претендиране от страна на ищеца на съответните суми.

При това положение с неоспорения доклад по делото, съдът е обявил за безспорно между страните, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, че ищецът е престира – изпълнил задълженията си по договора за 2019г., 2020г. и 2021г. Следователно и този елемент от фактическия състав на предявения иск е налице.

От всичко изложено до тук може да се направи извод, че за ответницата е възникнало задължение да заплати на ищеца такса поддръжка за 2019г., 2020г. и 2021г. За всеки от периодите е настъпил и падеж за плащането – до 30.04 на съответната година. Съдът намира, че по делото се доказва и размерът на вземането, а именно 251,60 евро без ДДС, или 301,92 евро с ДДС.

Ето защо исковете за главница са изцяло основателни и следва да бъдат уважени до предявените размери.

По иска по чл. 92, ал. 1 ЗЗД:

Ищецът следва да докаже, че между страните е уговорена валидна неустоечна клауза в Договор за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“, с нотариално удостоверени подписи рег. № 8479 по регистъра на М. Б. – нотариус с рег. № ... в регистъра на НК и осъществяване на предвидените в нея предпоставки, пораждащи вземането му за неустойка, както и неговия размер. Съдът намира, че подобна клауза е налице (чл. 24 от договора), като не се приемат за основателните възражения за нищожност и неравноправност на тази клауза. Видно е, че тя е уговорена по такъв начин, че обезщетението не би могло да надвиши 30 % от претендираната главница – т.е. 90,58 евро за всяка от календарните години. Следователно подобна уговорка за неустойка не е необосновано висока по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 от ЗЗП. За първия от периодите (с оглед забавата считано от 30.04.2019г.) неустойката е в размер близък до законната лихва (до датата на предявяване на иска), поради което няма как да се приеме, че същата е

прекомерна. С оглед заложения в договора механизъм за поставяне на „таван“ на неустойката и липсата на възможност същата да надвиши с 30 % задължението за всяка от календарните години, съдът намира, че неустойката по никакъв начин не е завишена и не излиза от основната си функция – да гарантира обезщетение за вредите, които е претърпял кредитора от забавата на длъжника. Ето защо възраженията на особения представител на ответницата срещу неустойката са неоснователни и искът за неустойка е основателен до пълния предявен размер (по 90,58 евро за всяка от годините, представляващи 30% от главницата – 301,92 евро).

По разноските:

При този изход на делото и направеното искане на ищеца следва да се присъдят разноски в размер на 912,07 лв., от които 120,86 лв. за платена държавна такса, 391,21 лв. – платен депозит за особен представител и 400 лв. – платено адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА С.А., родена на 19.04.1970г., гражданка на Армения, с постоянен адрес в България в гр.С.В., м."К.", ап.х-л ".....", бл.Б, вх.Б, ет.2, ап....., БУЛСТАТ:, да заплати на „А.М.“ ООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление в гр. В., ул. № 5, ет. 3 , **на основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД сумата от 905,76 евро** – сбор от такси за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“ – от по 301,92 евро за всяка от годините 2019г., 2020г. и 2021г. по Договор от 09.10.2018г. за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“, с нотариално удостоверени подписи рег. № 8479 по регистъра на М. Б. – нотариус с рег. № ... в регистъра на НК, сключен между С.А. и „А.Е.“ ЕООД, вземанията по които са прехвърлени на „А.М.“ ООД по силата на Договор за възлагане извършването на дейностите за поддръжка и управление на жилищен комплекси с търговско наименование „А.Е. 5“ и „А.Е. – 6“ от 01.04.2019г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на исковата молба – 23.03.2022г., до окончателното изплащане, **на основание чл. 92, ал. 1 от ЗЗД сумата от 271,74 евро** , представляваща сбор от неустойки върху главниците – по 90,58 евро за всяка от годините 2019г., 2020г. и 2021г. по чл. 24 от Договор от 09.10.2018г. за поддръжка и управление на комплекс „В.А.“, с нотариално удостоверени подписи рег. № 8479 по регистъра на М. Б. – нотариус с рег. № ... в регистъра на НК, **а на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК – сумата размер на 912,07 лв.**, представляваща направени по делото разноски, от които 120,86 лв. за платена държавна такса, 391,21 лв. – платен депозит за особен представител и 400 лв. – платено адвокатско възнаграждение

БАНКОВИ СМЕТКИ, по които могат да бъдат заплатени присъдените суми:

IBAN: BG5....., BIC: FINVBGSF

IBAN: BG..... - EURO, BIC: UNCRBGSF

Решението може да бъде обжалвано пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на репис.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____